

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 39

Tứ Kỳ Bang
đến bước đường
cùng

Dứt lời lão ngồi xuống nhìn đầu đà nói:

- Nhà sư thật chó! Trên lầu này đông người quá, không nên lớn tiếng, ý kiến của chúng ta vừa rồi lão nói nhỏ cho y biết.

Đầu đà đến gần Thiết Kỳ Sĩ thì thăm hỏi lâu.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên đứng dậy đáp:

- Như vậy không được.

Đầu đà hỏi:

- Đại hiệp muốn bọn ta tiếp tục đến ngày chết chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Làm bạn của đại sư thế nào?

Lão nho đáp:

- Bề ngoài thì có thể, nhưng thực tế thì không được, vì bọn lão phu đã có lời thề.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thực tế như thế nào?

Lão nho đáp:

- Nhất thiết đại hiệp muốn sai khiến gì cũng được, bọn lão phu từ nay không có chủ trương.

Thiết Kỳ Sĩ nhăn nhó cười đáp:

- Văn bối thật lấy làm khó nghĩ vì gia sư mà biết ra tất trách phạt rất nặng.

Đầu đà trịnh trọng hỏi:

- Lệnh sư là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chẳng giấu gì nhị vị, gia sư là Phụng Hoàng Thần.

Lão nho cười rộ nhảy lên đáp:

- Chính y rồi. Ha ha! Nếu vậy bọn ta không có gì đáng thẹn nữa.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Được nhị lão quá trọng vọng, văn bối xin nhị lão nể mặt gia sư cho tại hạ xưng hô như bậc sư trưởng.

Lão nho nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Cầu nhục hòa thượng tính sao?

Đầu đà đáp:

- Không được bây giờ đành thế này vậy, bọn ta làm lão đại ca là xong, nếu cao quá thì phản bội lời thề.

Lão nho cả cười nói:

- Hay lắm! Tiểu tử người cũng đồng ý rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đứng dậy thi lễ nói:

- Nhị vị lão ca! Xin cho tiểu đệ thi lễ.

Nhị lão rất khoan khoái đồng thời đỡ chàng dậy nói:

- Lại đây! Bữa nay chúng ta phải uống say sưa...

Hai lão chưa dứt lời, thì đột nhiên trong góc phòng có bốn người lớn tiếng hô:

- Còn tụi này nữa chứ.

Bốn thanh âm có tiếng đồng dục, có tiếng ồm ồm, lại có tiếng trong trẻo khiến hai lão cực kỳ kinh ngạc.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn về phía đó vẫy tay nói:

- Bây giờ các vị lại đây được rồi.

Hai lão thấy bên đó có hai nam, hai nữ, trong đám này có hai đứa nhỏ mà người lớn. Hai lão kinh ngạc hỏi:

- Bọn họ là ai?

Thiết Kỳ Sĩ trở vào Cao Thức giới thiệu:

- Y là tậ sư huynh, sau lưng y là tiện nội, còn hai cự đồng là tiểu đệ muội.

Đầu đà cười rộ nói:

- Càng hay! Lại cả đây uống đến lúc thiên hôn địa ám.

Mọi người thi lễ rồi ngồi xuống quanh bàn. Ai nấy đều cao hứng.

Đầu đà uống liền ba bát lớn, thở phào một cái, vừa cười vừa nhìn Kỳ Dao hỏi:

- Đệ muội! Cô thấy lão ca ca ăn uống thế này có ngán không?

Kỳ Dao cười đáp:

- Ngán thì không ngán, nhưng nhà sư ăn thịt uống rượu là chuyện ly kỳ cổ quái.

Lão nho cười nói:

- Thịt heo, thịt bò đã ăn thua gì, lão xơi cả thịt chó...

Hòa thượng gầm lên:

- Đồ kiết kia! Coi chừng, đừng để đệ muội ăn không nổi.

Vừa già vừa trẻ bày người ăn uống cho đến lúc sang canh một mới giải tán.

Cao Thức đi trước ra khỏi tử lâu, quay lại nhìn Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lão nhì! Vào điểm trọ hay là tiếp tục đi đêm?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đi thôi, nhưng đừng gấp quá, bữa nay có thể nói bằng ba ngày khác.

Đầu đà hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Các người định đi đâu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đi kiếm một lão đạo.

Lão nho ủa một tiếng hỏi:

- Kiếm Tái lão Quân phải không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Lại còn phải tìm ba tấm bảo võng.

Đầu đà nhảy bổ lên nói:

- Thiên La, Địa Võng, Phiêu Diêu rồi!

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Nhị vị lão ca có biết đi đâu kiếm được không?

Lão Nho đáp:

- Bọn ta cũng vì hai món đó mà phải ra đi, đáng tiếc chưa được tin tức gì hết.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Hai vị lão ca gần đây có thấy Cổ Mộ môn có động tĩnh gì không?

Đầu đà đáp:

- Cái đó thì biết được một chút. Dường như Cổ Mộ môn toàn quân tan vỡ về tay bọn Áo Hải Môn.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Ở đâu?

Lão Nho đáp:

- Ở giữa quãng Tiên Hà Lĩnh và Ngũ Phong Sơn. Những nhân vật chủ chốt Cổ Mộ môn đều hiện diện, Cổ Mộ U Linh thống lãnh Ngũ quan lệnh chúa và hơn ba trăm thuộc hạ, sau lại có Quân Thiên đế chúa và Y Lê quốc sư dẫn hai toán cao thủ đến viện trợ, nhưng e rằng cả Cổ Mộ U Linh cũng chết về tay Hư Vô Ngọc Nữ ở Áo Hải Môn rồi.

Thiết Kỳ Sĩ kinh hãi hỏi:

- Toàn thể Áo Hải Môn đều xuất động hay sao?

Đầu đà đáp:

- Dường như tiểu đệ chưa hiểu rõ về Áo Hải Môn. Hư Vô Ngọc Nữ là tay cao cường nhất trong môn phái này, mục ghê gớm hơn cả Thái Hư Áo Ảnh.

Kỳ Dao hỏi xen vào:

- Một mình Hư Vô Ngọc Nữ mà đã bại được Cổ Mộ môn ư?

Lão nho đáp:

- Không phải thế, hôm đó cả Thái Hư Áo Chúa cũng thân hành đến đốc trận, còn lại đại đồ đệ là Càn Khôn Áo Ảnh, nhị nữ đồ là Vũ Trụ Áo Tiên, bốn đại ảo tướng, bốn đại ảo cô, bảy mươi hai ảo sĩ, ba mươi sáu ảo nô... tất cả đến dư trăm người. Nguyên nhân sự thất bại của Cổ Mộ môn là những nhân vật trọng yếu của họ biến thành Song bao làm cho mặt trận rối loạn.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Thủ đoạn đó của Áo Hải Môn quả là khủng khiếp, số người chiến đấu càng nhiều càng lợi cho họ, nếu không trừ diệt được tà môn này thì thật là nguy hại cho các phái ở Trung Nguyên.

Đầu đà cười đáp:

- Hiện giờ ở Áo Hải Môn lại dựng đầu phải khắc tinh là Cổ Cầm Giáo. Áo Hải Môn có giỏi tài biến ảo đến đâu cũng chẳng làm gì được giống chim bay, Áo Hải Môn tuy chưa đến nỗi phải thất bại xiểng liểng, nhưng đã mấy lần thua những trận nhỏ, trong bọn hơn trăm ảo sứ và ảo nô có phi thử thần y, ít ra đã chết mất hơn ba chục tên.

Kỳ Dao hỏi:

- Giữa Hư Vô Ngọc Nữ và Áo chúa ở Áo Hải Môn có mối liên quan thế nào?

Lão nho đáp:

- Hai người đó là tình thầy trò. Hư Vô Ngọc Nữ là một thiếu nữ thân bí, tuy là đệ tam nữ đồ của Áo chúa, nhưng chí hướng của hai thầy trò không giống nhau, tác phong càng trái ngược. Thậm chí Áo chúa phải đề phòng cả nữ đồ. Nói cho đúng hơn thì ảo chúa không thể khống chế nữ đồ được nữa.

Đoàn người qua khỏi thành Long Du, qua sông rồi đi ngày đêm về phía tây.

Thiết Kỳ Sĩ được hai tay lão trợ thủ càng phấn khởi hùng tâm. Nhưng qua mấy bữa chẳng được tin tức gì về Văn Đế Đế, trong lòng không khỏi có điều lo nghĩ.

Qua sông đi chưa được mười dặm, bỗng nghe hồi trống tong tong nổi lên.

Cao Thức đi trước đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Lão nhị! Trên núi mé hữu có tiếng trống, không hiểu vì nguyên nhân gì?

Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn nhị lão hỏi:

- Đêm khuya, sao ngoài hoang dã lại còn có người hồi trống?

Đầu đà nhìn lão nho nói:

- Đây là tiếng tiểu cổ. Phi chăng Thu Hoang Hóa đã đến?

Lão nho đáp:

- Chúng ta thử đến coi thế nào mới biết được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thu Hoang Hóa là ai?

Lão nho đáp:

- Ngày trước trên giang hồ có tam ma, hiện nay lão để thu nạp hai tên, còn Cổ Ma lạc lõng một mình. Nếu đúng là lão thì e rằng lại bị người thu dụng nốt.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Văn sinh có tài đức gì mà dám thế? Chỉ sợ mình đối xử bạc bẽo y không vui lòng.

Đầu đà nói:

- Người thu lưu cả bọn ta ba người là trừ cho giang hồ được ít nhiều tai hại, công lao đó cả lệnh sư cũng không làm nổi.

Hai lão chạy lên sơn đầu mé bên, bỗng thấy một người ăn mặc như nhà buôn ít vốn, bất giác đồng thanh cười nói:

- Đúng là Hoang Hóa rồi.

Lão hóa thương trầm giọng hỏi:

- Đồ kiết và nhà sư thịt chó mắc bẫy hay sao mà lại đi theo bọn tiểu bối?

Lão nho trịnh trọng đáp:

- Lời thề của chúng ta quả đã ứng nghiệm.

Lão hóa thương cười lạt hỏi:

- Tên nào trong bọn thanh niên đó?

Đầu đà đáp:

- Gã thấp lùn trong hai thanh niên, người cao lớn hơn là sư huynh y. Thiếu nữ là vị hôn thê. Còn hai cự đồng là đệ đệ và muội muội của y.

Lão nho nói tiếp:

- Hóa lang! Y chỉ nhận chúng ta làm lão ca thôi.

Lão hóa thương hỏi:

- Cái đó không cần, ta chỉ muốn biết võ công của gã thế nào thôi?

Đầu đà cười khanh khách đáp:

- Vấn đề là ở chỗ ba người bọn mình liệu có giữ được thế quân bình với gã không?

Lão hóa thương nhảy lên la:

- Nói bậy!

Đầu đà lạnh lùng đáp:

- Gã là đệ tử của PHụng Hoàng Thần mà còn giỏi hơn cả sư phụ, nếu lão không muốn thì trước hết hãy tử đấu với bọn ta một keo.

Lão hóa thương đột nhiên thở dài nói:

- Bây giờ ta đi đối nghịch với bọn họ là bất lợi vì Cổ Cầm Giáo đang muốn kiếm ta.

Lão nho nói:

- Hai người chúng ta đã bị Cổ Cầm Giáo kiếm thấy rồi, chính gã này đã giải nguy cho chúng ta.

Lão hóa thương ngạc nhiên hỏi:

- Ô hay! Gã chống lại được Cổ Cầm Giáo ư?

Đầu đà đáp:

- Gã dùng trí để giải nguy, bây giờ bọn ta muốn giúp muốn giúp gã đi kiếm ba tám bảo võng của Tam Tiên Mỗ, đồng thời còn kiếm Tái Lão Quân, chúng ta đi thôi.

Lão hóa thương không nói được gì đành phải theo xuống núi.

Thiết Kỳ Sĩ vội chấp tay nói:

- Văn bối kính cẩn chào tiến bối.

Lão hóa thương nhìn chàng hỏi:

- Người còn muốn thêm một lão ca nữa không?

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp:

- Những vị ca ca kiểu này càng nhiều càng hay.

Chàng liền dẫn bọn Cao Thức tới giới thiệu rồi hỏi:

- Cả ba vị ở một đoàn, văn bối biết xưng hô cách nào cho phân biệt?

Lão nho nói:

- Cứ kêu bằng lão Cổ, lão Dịch, lão Linh là được rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Bây giờ xin ba vị ca ca hãy thượng lộ, chờ trời sáng sẽ tìm vào quán để ăn uống.

Ba lão này suốt đời trước kia hề gặp mặt là đánh nhau, chứ chưa

từng làm bạn đồng hành được trong vòng nửa dặm. Tình thế ngày nay biến đổi hẳn, ba người cùng ý vị tân kỳ. Lão nho nhìn lão hóa thương cười hỏi:

- Chắc lão không ngờ chúng ta lại có ngày nay?

Đầu đà xen vào:

- Tam cường ngộ thấy tất phải giạt mình.

Lão hóa thương lạnh lùng hỏi:

- Khi bọn mình gặp Phụng Hoàng Thần biết nói sao?

Lão nho đáp:

- Dĩ nhiên là xưng hô theo cách ngang hàng.

Lão hòa thượng phì một tiếng hỏi:

- Như vậy thì Thiết lão đệ đối xử bằng cách nào?

Lão nho đáp:

- Trên chốn giang hồ thiếu gì tình trạng tương tự như bọn ta? Cách giao tiếp ai giữ phận người nấy. Nhân vật võ lâm có hỏi đến gia phả bao giờ đâu?

Đầu đà đề nghị:

- Sự thật chúng ta nên ngấm ngấm theo nhau là hơn, bọn chúng còn tuổi trẻ tất có cá tính của thanh niên. Tụi già nua chúng ta xen vào thật không tiện.

Lão nho đáp:

- Ý kiến này cũng hay Chúng ta phải coi chừng tình hình đã, khi gặp việc không thể nào né tránh được.

Ba lão già đi trước chừng được hai dặm. Lúc này đêm đã sang canh ba, bọn họ không đi đường lớn.

Sang canh tư bốn bề yên lặng như tờ mà gần miền cũng chẳng có một bóng người nào, bỗng trong khu rừng phía trước hiện ra một tia lửa sáng.

Đầu đà nhìn lão nho nói:

- Đồ kiết! Chỗ kia lửa cháy bùng bùng, chắc là người võ lâm đang làm bữa ăn tối.

Lão nho đáp:

- Bây giờ là giờ nào? Bụng dù đói tới đâu cũng không nên làm bữa.

Lão hóa thương lạnh lùng nói:

- Hai lão thật lắm chuyện, đó là nơi chúng ta phải đi qua, cứ đi tới nơi sẽ rõ.

Ba người thi triển khinh công chạy thẳng vào rừng thấy một lão đạo nhân, một lão quái bà và một lão quái vật sư chẳng ra sư, đạo chẳng ra đạo. Đầu đà vừa ngó thấy liền lộ vẻ cừu địch nói:

- Té ra là Thần Ứng Chân Nhân, Tiên Hạc Mỗ Mỗ và Quỷ Thú Lão Tổ. Phen này chúng ta lại xảy ra trường kịch chiến.

Lão nho đáp:

- Bọn chúng bị Cổ Cẩm Giáo và Áo Hải môn đẩy vào bước đường cùng, không thì không bao giờ hội họp với nhau, chúng ta dùng cách tiên lễ hậu binh để thám thính tình hình bọn họ rồi sẽ tính.

Đầu đà tiến vào trước, đảo mắt nhìn bốn phía mà chưa thấy tọa kỵ của bọn họ. Nhà sư nghĩ thầm:

- Tại sao không thấy thần ưng, tiên hạc và quỷ thú của họ? Chẳng lẽ đã bị Cổ Cẩm Giáo thu thập rồi?

Thần Ứng Chân Nhân ngó thấy có người tiến lại bất giác giật mình kinh hãi, sau nhìn rõ hấn bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Huyết thực đầu đà! Đi lầm đường phải không?

Đầu đà cả cười đáp:

- Nghe nói ba vị đã đại thắng Áo Hải Môn và Cổ Cẩm Giáo, bản hòa thượng đặc biệt tìm đến chúc mừng, sao lại bảo là đi lầm đường? Hỡi ơi! Chẳng hiểu lời đồn có thực chẳng?

Quỷ Thú Lão Tổ nhảy bổ lên la:

- Lão trọc kia! Dám buông lời chế giễu trước mặt bọn ta ư?

Lão nho liền xông lại cười lạt đáp:

- Chế giễu thì đã sao? Có điều bọn ta không muốn đánh chó khi nó đã rút xuống nước.

Tiên Hạc Mỗ Mỗ ngoác cái miệng rưng hết răng gằm lên:

- Phải chẳng các người nhân lúc đêm khuya có ý tìm đến?

Lão hóa thương ở phía sau lớn tiếng thóa mạ:

- Mụ ăn xin! Tìm đến thì làm sao? Trước nay chưa từng thấy mặt mà đêm nay gặp nhau là thiên duyên tác hợp.

Bỗng trong bóng tối có người nổi lên tràng cười hô hố nói:

- Còn ta nữa!

Tiếp theo liền có tiếng lừa hí vang lên, một lão già lưng còng từ trong bóng tối đi ra.

Lão nho mới ngó thấy đã nhận ra là Quái Lư Trượng Nhân, bất giác cười lạt hỏi:

- Lão cười lừa kia! Lão đứng bên đó ư?

Quái Lư Trượng Nhân cười ha hả đáp:

- Vụ này khó chơi quá, một đằng bay lên trời, một đằng chạy dưới đất thì đứng chung làm sao được?

Tiên Hạc Mỗ Mỗ lớn tiếng thóa mạ:

- Lư bản tử, đêm nay không còn chỗ cho lão, nếu diễn tuồng độc cước thì đừng hòng sống nữa.

Quái Lư Trượng Nhân cười hô hố nói:

- Đêm nay e rằng không một ai được an toàn, ta cười lừa cũng sợ bọn mụ chết hết. Sau này sợ còn một mình cô độc nên phải liều mạng tìm đến.

Đầu đà găm lên:

- Lão nói thúi lắm:

Quái Lư Trượng Nhân tắc lưỡi hai tiếng đáp:

- Hòa thượng! Coi lão chẳng có vẻ người xuất gia chút nào, ăn nói lại thô lỗ. Lúc này tử kỳ chưa đến, lão hãy niệm dùm chúng ta một bản kinh để chết xuống khỏi phải sa vào địa ngục.

Quý Thú Lão tổ quát hỏi:

- Lư bản tử! Lão đã nhìn thấy gì rồi?

Quái Lư Trượng Nhân thở dài đáp:

- Cổ Cầm Giáo chủ yêu cầu ta đưa tin đến cho các vị, hạn trong ba ngày các vị phải tới đầu hàng, không thì y dùng thủ đoạn nghiêm khắc nhất để đối phó với các vị.

Tiên Hạc Mỗ Mỗ thét lớn:

- Lão đầu hàng rồi ư?

Quái Lư Trượng Nhân cười khanh khách hỏi:

- Bọn chúng ta bảy người sống đã thành oan gia, nhưng lại là thân gia. Bây giờ ta chỉ hỏi các vị tính sao?

Quý Thú Lão tổ bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Lão toàn ăn nói hồ đồ. Người ta ngó thấy lão là hạ thủ liền mà còn

dám khoe khoang họ yêu cầu đưa tin dùm. Chắc chắn là lão đã đầu hàng rồi.

Quái Lư Trượng Nhân cả giận nói:

- Quý Thú! Lão là cái thá gì dám ngậm máu phun người? Thủ hạ của Cổ Cầm Giáo đã bắt bang chủ chúng của Quý Kỵ bang nhà lão, co điều chưa sát hại mà thôi. Còn bang chúa Tiên Kỵ bang và Thần Kỵ bang không một tên sống sót thì trong vụ này mới chính là có quý.

Quý Thú Lão tỏ cười hỏi:

- Quý gì?

Quái Lư Trượng Nhân nháy nhồm lên đáp:

- Lão mới chính là kẻ khôn khéo đi đầu hàng người ta.

Thần Ứng Chân Nhân đột nhiên trở vào mặt Quý Thú Lão tỏ hỏi:

- Quý Thú! Vừa rồi lão đã nói gì?

Tiên Hạc Mỗ Mỗ cũng gầm lên:

- Phải rồi, hấn khuyên bọn ta không nên chống lại Cổ Cầm Giáo. Chắc là hấn đầu hàng rồi đến đây để làm thuyết khách.

Quý Thú Lão tỏ đột nhiên lảng ra nổi lên tràng cười âm trầm nói:

- Chuyện khác chưa cần bàn tới, Tiên hạc của mụ và Thần ứng của chân nhân đã vào tay giáo chủ, nếu muốn hai con chim đó còn sống thì ngoài cách đầu hàng chẳng còn đường thứ hai nào nữa. Tại hạ cũng vì bọn bang chúng và con Quý thú mà phải cúi đầu trước Cổ Cầm Giáo, các vị đi đâu về đâu tùy ý lựa chọn, cái đó không liên can gì đến tại hạ.

Quái Lư Trượng Nhân lớn tiếng quát:

- Quân hèn mặt vô tư cách kia! Địa vị như người ở trong võ lâm mà chịu quỳ gối đầu hàng thì còn ra thể thống gì? Ta đây hãy thu thập người trước.

Lão nho bước ra cản lại nói:

- Lư Bản Tử! Đừng có nóng vội, đêm nay nếu hấn không có điểm tựa tất chẳng dám đến làm gian tế, chúng ta phải đề phòng mới được.

Quái Lư Trượng Nhân hét to:

- Bọn Dịch ma, Cổ Ma và Huyết Thực đầu đà các người đừng giả vờ nữa, các người mưu tính chuyện gì hãy chờ ta thanh toán xong vụ này đã, ta muốn đánh là đánh, các người không can thiệp được.

Lão nho cười khanh khách đáp:

- Đúng thế! Người võ lâm hiện nay không ai hiểu ai, mỗi người tìm lấy một nẻo đường, người đi trên đường Dương Quan biết đâu chẳng đến cầu Độc Mộc, mà người trên cầu Độc Mộc lại tính chuyện đi đường Dương Quan. Lư Bản Tử! Lúc này là lúc sẽ rõ mặt hết, nhưng lão đừng vội nóng. Quỷ Thúi có nương dựa vào Cổ Cầm Giáo cũng chẳng được tử tế gì đâu. Đùa với lửa là tự đốt mình. Thử coi lão còn sống được bao lâu.

Quái Lư Trọng Nhân thét lên:

- Ai muốn đứng về bên ta thì lại đây, không thì tránh xa ra, đừng rườm lời vô ích.

Lão nho nhìn đầu đà và lão hòa thượng xua tay nói:

- Chúng ta hãy lui lại để coi trường não nhiệt này.

Trong lúc ba người lùi lại, Tiên Hạc Mỗ Mỗ bỗng trở tay vào mặt Quỷ Thúi nói:

-Lão Quỷ! Bây giờ lão quay đầu lại còn kịp, chúng ta có thể bắt tay hợp tác. Không thì đừng ai nấy đi.

Quỷ Thúi cười khằng khặc đáp:

- Mỗ mỗ! Mụ đi đường nào? Dương quan đạo không có phần của mụ, Độc mộc kiêu đã bị Cổ Cầm Giáo và Áo Hải Môn chiếm mất rồi, mụ định ở quãng giữa chẳng? Ha ha! Coi chừng hai mặt giáp công đó.

Tiên Hạc mỗ mỗ lớn tiếng la:

- Lão bà tử đi đường của mình, chết thì chết cũng giữ tư cách.

Quỷ Thúi Lão tổ cười khằng khặc nói:

- Hảo ý không lay được loài trâu ngựa ngu đần, khi tới kỳ hẹn các người mới biết là ghê gớm.

Quái Lư Trọng Nhân nhảy ra quát:

- Quỷ Thúi! ta hãy thu thập người trước.

Đột nhiên có người trầm giọng quát:

- Hãy khoan! để lão cho thiếu gia .

